

رابطه خودتنظیمی تحصیلی با معنای تحصیل و انگیزه پیشرفت در دانش آموزان

دکتر لقمان ابراهیمی^۱، سمیه علیمحمدی^۲، آسیه بابایی^۳، لیلا اجلی^۴

- ۱- نویسنده مسئول: استادیار گروه روانشناسی، دانشگاه سراسری زنجان، زنجان، ایران.
- ۲- کارشناس ارشد روانشناسی بالینی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد زنجان، زنجان، ایران.
- ۳- کارشناس ارشد روانشناسی بالینی دانشگاه آزاد اسلامی واحد زنجان، زنجان، ایران.
- ۴- کارشناس ارشد روانشناسی عمومی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد زنجان، زنجان، ایران.

چکیده

پژوهش حاضر با هدف بررسی رابطه خودتنظیمی تحصیلی با معنای تحصیلی و انگیزه پیشرفت در دانش آموزان دختر ناحیه ۲ زنجان انجام شد. تحقیق حاضر از جهت هدف، کاربردی و از جهت نحوه گردآوری داده‌ها از نوع تحقیقات همبستگی می‌باشد. جامعه آماری این تحقیق شامل کلیه دانش آموزان دختر دوره دوم متوسطه ناحیه ۲ زنجان در ۱۰ مدرسه به تعداد ۱۰۵۰ نفر می‌باشد. برای تعیین حجم نمونه از جدول مورگان و با استفاده از روش نمونه‌گیری خوشه‌ای تعداد ۲۸۱ نفر انتخاب گردید. به منظور جمع‌آوری اطلاعات از پرسشنامه‌های خودتنظیمی تحصیلی سواری و عرب زاده (۱۳۹۲)، معنای تحصیلی هندرسون، کینگ و اسمیت (۲۰۰۶) و پرسشنامه انگیزه پیشرفت هرمنس (۱۹۷۰) استفاده شد. جهت تجزیه و تحلیل داده‌های پژوهش از آزمون ضریب همبستگی پیرسون و نیز ضریب رگرسیون با استفاده از نرم افزار SPSS انجام شد. نتایج حاصل از تحلیل داده‌های پژوهش نشان داد که بین خودتنظیمی تحصیلی با معنای تحصیل و انگیزه پیشرفت در دانش آموزان دختر ناحیه ۲ زنجان رابطه وجود دارد. از سویی خودتنظیمی تحصیلی می‌تواند معنای تحصیلی و پیشرفت تحصیلی را در دانش آموزان پیش‌بینی کند. با استناد به یافته‌های این پژوهش، پیشنهاد می‌شود که مدارس برای پرورش خودتنظیمی تحصیلی دانش آموزان برنامه‌ریزی کرده و از طریق اجرای برنامه‌های آموزشی خاص و کارگاه‌های علمی، این مهارت‌ها را در دانش آموزان پرورش دهند.

واژگان کلیدی: خودتنظیمی تحصیلی، معنای تحصیلی، انگیزه پیشرفت و دانش آموزان